

Språk.

90
I Riseberga socken, närmare bestämt ett
ställe vid namn Smäländen, står mitt i en åker,
två bautasteinar från järnåldern på cirka trettio
meters avstånd från varandra. Enligt folktron
såges de beteckna en jättegrav på så sätt att
den ena står vid huvudet och den andra vid
fötterna av jätten.

En gång, för kanske hundra år sen, var det
en ägare av gården som fick för sig att han
skulle ta bort stenarna och började för den skull
gräva kring en av dem. Men det skulle han
inte befallat sig med, ty det dröjde inte lång
stund förr än han fick en kindrust av jätte
så att han dödade av och blev rängliggande
i flera veckor.

Sedan dess har ingen vågat göra om
försäket, utan fornminnet står orubbat kvar.

En nu 94 årig manbror åt mig har talat om
för mig, att ännu så sent som på 1880 talet
blev en kvinna, anklagad och överbefrisad
om att ha ävat tralldom, halskuggen på
Bjärnekulla backe.

Ett ordstäv.

"Ändtligen sked krägan på vår åger."
Det är uttydt: ändtligen smuttra kräkan på vår åker.
Detta yttrande hörde jag för många år sedan
från en gammal gubbe, och eftersom jag inte
hört det mer än densamma gången tror jag att
det är ganska unikt.

Att utforska dess uppkomst eller härledning
är kanske inte så lätt, men i det samman-
hang jag hörde det betydde det: ändtligen
gick den saken i uppfyllelse.

Jag antecknar det mest därför att
möjligen någon annan kan förklara dess
uppkomst.